

Krížová cesta „Rozbitý svet“

Úvod

V mene Otca i Syna i Ducha Svätého.

Na začiatku tejto krížovej cesty sa spolu zamyslíme nad krátkym príbehom.

Malý chlapec, plný rozmanitých nápadov, ako sa hrať, netrpezlivo čakal, kedy sa otec vráti z práce domov. Otec mal však dlhý deň a doma zúfalo túžil aspoň po chvíľke oddychu. Chlapča znova a znova drmalo otca za nohu a jednoducho navrhovalo nejakú spoločnú zábavu. Napokon totálne rozmrzený otec vytrhol z časopisu obrázok sveta a roztrhal ho na márne kúsky. „Tu máš!“ povedal a podal chlapčekomu zdrapy spolu s lepiacou páskou. „Poskladaj ten svet dokopy!“ Och... konečne chvíľa pokoja! No o niekoľko minút ho vyrušil znova. Stál pred ním a v rukách držal dokrkvaný, ale celý obrázok sveta. „Syn môj, to je neuveriteľné! Ako si to dokázal?“ „Bolo to ľahké“, odvetil chlapec. „Vieš, na druhej strane bol obrázok človeka a len čo som poskladal toho človeka, mal som aj obrázok sveta.“

Jedného dňa pozrel náš nebeský Otec z nebies dole a uvidel rozbitý svet – svet, ktorý rozbili na milión kúskov smrtiacim kladivom hriechu. Boh však miloval svet a ľudí v ňom natoľko, že neváhal zaň obetovať vlastného Syna.

Ježišu, pomôž nám, aby sme si touto krížovou cestou vyprosili odpustenie za naše hriechy i za hriechy celého sveta. Amen.

I. ODSÚDENIE

Klaniam sa ti Kriste a dobrorečíme ti...

Mexico 1926. Prenasledovanie proti kresťanom vrcholí... Mladého Mexičana Alvareza odsúdia na smrť. Príčina? Vláda zakázala verejne sa priznať ku Kristovi a on to urobil. Keď vyniesli nad ním rozsudok, požiadal v žalári o atrament, pero a papier a napísal posledný list svojej snúbenici. Píše v ňom:

„Marienka, mal som Ťa stále rád. Nezazlievaj mi však, že Krista milujem ešte viac. Nezabudni dnes na svojho Alvareza! Nezabudni dnes o tretej popoludní! Vtedy smrťou dosvedčím svoju lásku k Ježišovi Kristovi a k jeho večnej pravde.

V jeho evanjeliu našiel som svetlo, ktoré ožiarilo celý môj život – i moju smrť.

Mexickí katolíci priniesli neskôr Alvarezov list Piovi XI. Pápež k nemu napísal Sanguis martyrum semen est christianorum – Krv mučeníkov je semenom nových kresťanov.

Nám všetkým Alvarez odkazuje: Ja zomieram za Krista a za jeho pravdu. Vy majte silu zaň žiť!

Ježišu, aj teba neprávom odsúdili na smrť moje hriechy. Pomáhaj mi žiť tak, aby som vždy pevne a vytrvalo kráčal za tebou. Amen.

Ukrižovaný Ježišu zmiluj sa nad nami...

II. KRÍŽ

Klaniame sa ti Kriste a dobrorečíme ti...

Starý otec šiel s Miškom na prechádzku. Bolo studené zimné popoludnie. Miško sa tešil na ľad a na sneh, poskakoval a podupával. Starý otec šiel s úsmevom, ale namáhavo za ním. Mal choré, veľmi choré srdce. Miško chcel ísť k rybníku. Bol zamrznutý. „Tu sa musí ohromne korčuľovať“, kričal Miško, „chcel by som sa aspoň trochu pokízať!“ Starý otec ho vystríhal. Stál tesne na kraji, keď už Miško bol obidvoma nohami na ľade. „Pod' sem, Miš...!“ Volanie starého pána prišlo neskoro. Miško skríkol, ľad sa pod ním podlomil, rukami sa zachytil okraja. Starý otec trasúc sa nastrčil chlapcovi palicu a zo všetkých síl ho ťahal z vody. Starček potreboval všetky svoje sily, aby sa sám udržal na nohách a aby v rukách udržal palicu. Podarilo sa. Rýchlo, rýchlo domov. Ponáhľali sa, ako len vládali. Chlapcovi pomohol horúci kúpeľ a postieľka, aby sa dostal z ťažkostí. Ale pre starého otca bola tá príhoda osudná. Prudký srdcový záchvat mu vzal život. Smútok jeho drahých bol nesmierny.

Po čase chceli rodinní príslušníci odpratať alebo rozdať veci, ktoré patrili starému otcovi. Miško sa s meravou tvárou prizeral. „Nie“, skríkol odrazu, „tú palicu nemôžete zahodiť, tá patrí mne! Ňou mi dedko zachránil život a svoj pritom stratil! Kým budem živý, budem ju mať pri sebe ako znamenie jeho lásky ku mne!“

Znamením Ježišovej lásky ku mne je kríž. Ježiš ho bez šomrania berie na svoje plecia.

Ježišu, nauč aj mňa každý deň s ochotou a bez šomrania brať svoj kríž na plecia.
Amen.

Ukrižovaný Ježišu zmiluj sa nad nami...

III. PRVÝ PÁD

Klaniame sa ti Kriste a dobrorečíme ti...

Istý cestovateľ sa jedného dňa vybral na púšť. Ako tak kráčal v páľave slnka po horúcom piesku, uvedomil si, že stratil správnu cestu. Voda sa mu už minula a on pociťoval stále väčší a väčší smäd. Sily ho opúšťali a netrvalo dlho, keď bezvládne klesol k zemi. Ležal tam celé hodiny, zmierený so svojim osudom. V tej chvíli zavládlo v púšti hrobové ticho. Ako tak ležal, zazdalo sa mu, že kdesi v diaľke za dunou počuje žblnkot potôčika. Táto nádej mu dala novú silu. Vstal a pomaly kráčal za tichým zvukom. Takto našiel oázu s vodou.

Aj my si možno myslíme, že naším pádom do hriechu sa všetko končí. Ale práve pád nám môže ukázať oázu Božieho milosrdenstva.

Ježišu, ty si bezmocne klesol na zem a opäť si vstal. Tvoja láska k nám ťa pohýnala ďalej. Pomáhaj aj mne, aby som vedel po každom páde znova povstávať. Amen.

Ukrižovaný Ježišu zmiluj sa nad nami...

IV. MATKA

Klaniame sa ti Kriste a dobrorečíme ti ...

Na železničnú stanicu pricestoval dvadsaťročný mladík, ktorý vo vojne stratil obe oči. Na stanici ho čakala matka, ktorá o tom nevedela. Vlak zastal. Matka hneď zbadá svojho syna a prediera sa pomedzi cestujúcich k nemu. Vidí, ako mladý vojak pomáha jej synovi zostúpiť z vlaku. Vojak ho potom silno drží za rameno a jej syn neisto kráča po nástupišti. Matka pribehne k nemu, zadáva sa do jeho tmavých okuliarov a osloví ho. Mladík vystrie ruky, hľadajúc svoju matku. Vtedy si matka začne uvedomovať synovu tragédiu a zvolá: „Syn môj! Čo sa ti stalo? Ani ma len nevidíš?“ Mladík sa hodí matke okolo krku a hovorí jej: „Mamička, nevidím ťa! Som slepý. Ale cítim, že si tu...“.

Ježišove stretnutie s matkou vráža do jej srdca ďalší meč bolesti.

Ježišu, prítomnosť tvojej matky a jej blízkosť Ti dodáva silu a odvahu ísť ďalej. Pomáhaj mi, aby som si vo svojich krížoch vždy viac uvedomoval blízkosť mojej nebeskej matky. Amen.

Ukrižovaný Ježišu zmiluj sa nad nami....

V. ŠIMON

Klaniame sa ti Kriste a dobrorečíme ti...

Stu Weber si spomína na chvíle prežité v základni amerického vojska. Okrem iného píše: Behávali sme každý deň, ale toto bolo čosi celkom iné. Potili sme sa odvtedy, čo sme sa ešte pred svitaním zgúľali z vagóna, ale teraz sa už pot valil z každého póru tela. Pravdaže, bola to súčasť fyzického výcviku amerických rangerov, a s námahou sme museli rátať. Dokonca aj s vyčerpaním. Lenže toto ráno nebolo stvorené na rannú rozcvičku v tričkách a s výkrikmi hurá.

Bežali sme v plnej poľnej. Ako obyčajne, príkaz znel: "Odchádzate spolu, máte sa držať spolu, pracujete spolu ako jedna jednotka a spolu sa aj vraciate. Ak sa nemáte vrátiť spolu, vôbec sa nevracajte!"

Kdesi na ceste, uprostred hmlistého pocitu bolesti, smädu a únavy, môj mozog zaregistroval v súvislosti s našou formáciou čosi zvláštne. Dva rady predou mnou som si všimol jedného chlapca, ako vypadol z rytmu. Bol to urastený ryšavý chlapík menom Sanderson. Zaberal nohami, ale nedarilo sa mu držať krok s ostatnými. Potom sa mu začala kymácať hlava z boku na bok. Ten chlap sa trápil. Bol na konci so silami. Bez toho, aby porušil krok, ranger po Sandersonovej pravici sa natiahol a zobral vyčerpanému mužovi pušku. Jeden z rangerov teraz niesol dve zbrane. Svoju a Sandersonovu. Ryškovi sa na chvíľu uľavilo. Ale potom, hoci bežal spolu s oddielom ďalej, klesla mu dolná čeľusť, oči meravo civeli pred seba a nohy zaberali mechanicky ako piesty. O chvíľu sa mu znova začala kývať hlava. Tentoraz sa k nemu načial ranger zľava, zložil Sandersonovi z hlavy prilbu, zastrčil si ju pod pazuchu a bežal ďalej. Všetko fungovalo. Naše kanady mlátili do prachu cesty ťažkým súzvukom. Sanderson trpel. Naozaj trpel. Prehýbal sa. Ale nepadol. Dvaja vojaci za ním mu zobrali z chrbta batoh a každý chytil jeden popruh. A oddiel bežal ďalej. Celou cestou až do cieľa. Zostali sme spolu. Vrátili sme sa spolu. A všetci spolu sme boli z toho silnejší.

Aj Ježiš prijíma pomoc od neznámeho muža – Šimona.

Ježišu, uč aj mňa podávať svoju pomocnú ruku tým, ktorí sú odkázaní už len na seba. Amen.

Ukrižovaný Ježišu zmiluj sa nad nami...

VI. VERONIKA

Klaniame sa ti Kriste a dobrorečíme ti...

Slávna nositeľka Nobelovej ceny Matka Tereza obväzovala jedného dňa v indickom slume rany na smrť chorého malomocného. Americký turista, ktorý ju pri jej hroznej práci sledoval, ju požiadal, aby mu dovolila odfotografovať ju. Matka privolila a turista, ktorý videl s akou nehou táto matka chudobných obväzuje krvácajúcu a páchnucu dieru na mieste, kde mal kedysi malomocný nos, vyhlásil: „Sestra, robotu, ktorú robíte, by som nerobil ani za milión dolárov.“ „Ani ja, priateľu,“ odpovedala Matka Tereza, „ani ja“.

Matka Tereza – novodobá Veronika.

Ježišu, pomáhaj mi, aby som aj ja dokázal nezištne a s láskou slúžiť svojim bratom a sestrám. Amen.

Ukrižovaný Ježišu zmiluj sa nad nami...

VII. DRUHÝ PÁD

Klaniame sa ti Kriste a dobrorečíme ti ...

Lod' Titanic – obrovský parník – bola pýchou anglického námorného loďstva. V tom čase to bola jedna z najväčších lodí na svete. Vlastnila ju spoločnosť White Star Line. Pýcha a nezdravé sebavedomie boli „doplnkom“ lode od samého začiatku. Jej prvá veľká plavba smerovala zo Southamptonu do New Yorku. Keď sa loď plavila cez veľké ľadovce neznížila rýchlosť. Kormidelník totiž dostal rozkaz: „Stále plnou parou vpred!“

A zrazu sa to stalo: pred nimi sa vynoril obrovský ľadovec. Zrážke sa nedalo zabrániť. Titanic v plnej rýchlosti (asi 47 km/h) narazil do ľadovca. Hoci loď mala dvojité dno, ľadovec jej rozrezal bok v dĺžke 100 metrov . Obrovské prúdy vody sa valili dovnútra... Námorníci rýchlo spúšťali na hladinu záchranné člny. Člnov však bolo málo. V hĺbinách oceánu zahynulo 1503 ľudí. V novinách sa objavuje správa: Nepotopiteľný Titanic sa potopil.

Pýcha a arogancia predchádzala pádu na dno oceánu.

Každý z nás sa tak trocha podobá Titanicu. Ak sa necháme ovládnuť pýchou, čoskoro nás stretnú nepríjemné udalosti. „Narazíme“ do života a môžeme sa potopiť.

Ježišu, prosím Ťa, ty buď mojím varujúcim majákom na mojej životnej ceste, aby som spoliehajúc sa na Teba šťastne dosiahol svoj večný cieľ. Amen.

Ukrižovaný Ježišu zmiluj sa nad nami...

VIII. PLAČÚCE ŽENY

Klaniame sa ti Kriste a dobrorečíme ti...

6. August 1945. Hirošima, veľké japonské priemyselné mesto, kúpe sa v lúčoch ranného slnka. V uliciach sa začína každodenný ruch. Deti sú už v škole, továrne chrlia oblaky dymu, gazdiné sa jednú na trhu s predavačkami zeleniny. Odrazu sa na obzore zjaví americké bombardovacie lietadlo B-29. Paul Tibbets, 29-ročný veliteľ lietadla, pozerá na hodinky. Je presne štvrtá na deväť a sedemnášť sekúnd. On jediný vie, čo v sebe skrýva obrovská bomba, pripravená pod trupom lietadla. Tibbets pomaly stláča páku, bomba sa uvoľní a rúti sa na mesto. Lietadlo sa prudko vymrští, aby sa čím skôr vzdialilo od miesta výbuchu, ktorý nastane až o 43 sekúnd. Dôstojník napäto počíta:...41,42,43,...čo to? Nepočuje nijaký výbuch! V tom však oblohu zaplaví fialová žiara. Dohora sa dvíha obrovská ohnivá guľa o priemere asi 600 metrov. Teplota v jej strede dosahuje sto miliónov stupňov. Je osem hodín a šestnášť minút, keď B-29 opúšťa mesto.

Koľko bolo mŕtvych v celom meste? Odhaduje sa na stotisíc... A mnohí z tých, čo to prežili, niesli až do hrobu následky tohto jediného strašného výbuchu. Ani ďalšia generácia nezostala bez následkov; v Hirošime umiera na rakovinu ešte i dnes desaťkrát viac ľudí než v iných japonských mestách.

Ježiš hovorí ženám: Neplačte nado mnou, ale nad sebou a nad svojimi synmi! Pretože oni vám spôsobia väčšiu bolesť, ako moje utrpenie. Vtedy budete žiaľiť, keď myslíte si že dávate svojim deťom všetko dobré, oni sa k vám postavia chrbtom a privolajú skazu na seba i na mnohých iných.

Ježišu, uč aj mňa oplakávať svoje vlastné hriechy. Amen.

Ukrižovaný Ježišu zmiluj sa nad nami...

IX. TRETÍ PÁD

Klaniame sa ti Kriste a dobrorečíme ti...

Augustín sa narodil v roku 354. Jeho otec bol členom mestskej rady a bol pohan. Matka Monika bola nábožnou kresťankou. Vo svojom diele Confesiones (Vyznania) sa priznáva k mnohým svojim hriechom. Okrem iného píše: „Kradol som z komory a z rodičovského stola... Keď ma prichytili pri klamstve, radšej som zúril, ako by som sa mal priznať.“ S mladistvými rokmi prišla aj sexuálna zmyselnosť, ktorá ho spútala až do 33 roku jeho života. Augustín píše: „Voslep som kráčal ďalej, ba bol som natoľko zaslepený, že som sa hanbil za svoje menšie nemravné výčiny, keď som počul svojich vrstovníkov chváliť sa svojimi väčšími hanebnosťami.“

S rozbúreným vnútrom sa Augustín utiahol do záhrady ďaleko od domu.

Vo vnútornom boji príkro odsudzoval svoju mravnú slabosť a nízkosť, no pred duševný zrak sa mu natískali aj „starodávne priateľky“, jeho telesné náklonnosti a pôžitky, od ktorých sa nevedel odpútať. Veľké vnútorné pohnutie sa skončilo „prívalom slz“, ako hovorí vo Vyznaniach. Po obrátení sa rozhodne začať žiť nový život. V roku 387 prijíma krst, rozdáva svoj majetok chudobným a neskôr sa stáva kňazom. V roku 396 je vysvätený za biskupa.

Napriek jeho pohnutému životu, ktorý bol popretkávaný mnohými pádmi, dokázal Augustín opäť vstať a týmto povstaním si zaslúžil korunu svätosti.

Ježišu, častokrát padám do tých najhlbších priepastí. Ale Ty ma učíš, že čím hlbšie padnem, tým vyššie môžem povstať. Prosím Ťa, chráň ma od ďalších pádov, aby som šťastne došiel do cieľa, ktorým si ty. Amen.

Ukrižovaný Ježišu zmiluj sa nad nami...

X. STRĀHANIE ŠIAT

Klaniame sa ti Kriste a dobrorečíme ti...

V jednom ženskom kláštore v Poľsku bola rehoľnica, ktorá oplývala svojou neobyčajnou krásou. Zvlášť krásne boli jej oči.

Vypukla vojna. V nej boli všetky výsady a ohľady pošliapované. Tu rozhodovalo hrubé násilie. Nepriateľský oddiel prepadol mesto i kláštor. Veliteľ si všimol krásnu rehoľnicu. Uchvátený svojou vášňou, prehlásil predstavenej kláštora, že táto krásna rehoľnica musí byť jeho manželkou. Keď nebude vydaná dobrovoľne, odvedie si ju násilím. A určil deň i hodinu, kedy príde. Všetky námietky i prosby boli márne. Predstavená s veľkou bolesťou všetko vyjaviť dotyčnej rehoľnici. Táto bola spočiatku veľmi rozrušená, pretože bola ohrozená jej čistota. Napokon sa ukludnila a povedala predstavenej: „Myslím, že v kláštore predsa ostanem. Veliteľ si ma neodvedie“. Čo však zamýšľa, nepovedala.

Pred určenou hodinou odobrala sa do hovorne, aby čakala veliteľa. V určený čas veliteľ vstúpil do miestnosti. Zostal stáť ako skamenelý. Od stola vstáva rehoľnica a podáva mu na striebornej tácni dve krvavé guľičky – svoje dve krásne oči, ktoré si pred jeho príchodom vypichla so slovami: „Preto, že ste našli zaľúbenie v mojich krásnych očiach, tu sú. Mňa však, dúfam, v kláštore necháte...“ S hrôzou, ale i s úctou a obdivom pozeral veliteľ na krvavé oči a na prázdne krvácajúce očné dierky. Hlboko dojatý hrdinstvom rehoľnice a jej láskou k čistote opustil kláštor.

Kiež by sme mali aspoň polovicu tej lásky k čistote, akú mala táto rehoľnica a akú mali a majú všetky šľachetné duše.

Ježišu, Ty si pre môj hriech žiadostivosti a pýchy podstúpil bolestné strhanie šiat. Prosím ťa, chráň ma od všetkých hanebných myšlienok a žiadostivosti. Amen.

Ukrižovaný Ježišu zmiluj sa nad nami...

XI. PRIBITIE NA KRÍŽ

Klaniam sa ti Kriste a dobrorečíme ti...

Dominik Savio ležal na smrteľnej posteli. Zákerná choroba mu už od dlhého času nahlodávala jeho mladý život. Lekár sa rozhodol pustiť mu krv zo žíl. Myslel si, že tak chorobu zastaví. Keď sa lekár chystal pichnúť mu do žily dlhú ihlu, vyzval Dominika, aby odvrátil tvár. Dominik povedal:

Čože je taká ihla v porovnaní s klincami, ktorými prerazili Spasiteľovi ruky a nohy? A pokojne sa díval, ako mu odteká krv zo žíl.

Snažil sa trpieť radostne spolu s Kristom .

Ježišu aké ukrutné bolesti si musel zniesť pri pribíjaní na kríž... za mňa. Naplň moje srdce odporom voči hriechom, aby vytrvalým sebazapieraním som križoval seba samého. Amen.

Ukrižovaný Ježišu zmiluj sa nad nami...

XII. SMRŤ

Klaniame sa ti Kriste a dobrorečíme ti...

Začiatkom júla 1970 zomrela v Caracase, hlavnom meste Venezuely, sestrička Eva. Skosila ju rakovina krvi – leukémia.

Do rehole vstúpila ako osemnásťročná a za cieľ svojho života si vytýčila: Z lásky ku Kristovi venovať sa iným. A tak zakladá materské školy v Caracase a neskôr v Guatemale. Celé generácie detí prejdú jej rukami a keď vyrastú a stanú sa otcami a matkami, snažia sa ju napodobniť v jej materskej starostlivosti o deti. Uprostred obetavej a nezištnej práce prekvapí ju leukémia. Prijme ju ako dar z láskavých rúk Božích. Deň za dňom jej život pomaly dohára, no ona nestráca nič zo svojej zvyčajnej pokojnosti. Je pozorná ku všetkým, ba vie s nimi i zažartovať. Keď sa jej choroba vystupňuje a spôsobuje jej veľké bolesti, volá: „Už, už!“ Chce tým akoby povedať: „Už to bude! Už idem! Pán už čaká!“

V posledných chvíľach svojho života nadšene zvolá: „Nebo! Akým šťastím je nebo!“ Vo veľkých bolestiach sestrička Eva si občas i poplakala ako Kristus v Getsemani. Ale túžba po nebi jej prinavrátila hneď pokoj a vyrovnanosť. V nádeji na nebo tíško zomrela.

Ježišu, z lásky ku mne si zomrel na kríži. Daj aj mne silu v poslednej hodine svojho života úplne sa odovzdať do rúk svojho otca. Amen.

Ukrižovaný Ježišu zmiluj sa nad nami...

XIII. MŔTVY SYN

Klaniame sa ti Kriste a dobrorečíme ti...

Režisér Peter Horton vo svojom filme „Liek“ podáva príbeh chlapca Dextra, ktorý pri transfúzií krvi dostáva krv s vírusom HIV. Chlapec nemá okrem svojej matky nikoho. Všetci spolužiaci ním opovrhli. Do deja však vstupuje chlapec od susedov Erik. Tento mení celý Dextrov život a život jeho matky. Erik je jediný, ktorý s ním vytvorí nádherný priateľský vzťah. Chce Dextrovi pomôcť a spolu hľadajú všetky možné spôsoby, ako pomôcť Dextrovi. Dextrovi však už nikto pomôcť nemôže. Dexter, jediný syn matky umiera.

Mária drží v náručí mŕtve telo svojho syna. Aký žiaľ musel preniknúť jej srdce v tej chvíli.

Mária, moja matka. Vezmi aj mňa do svojho náručia v hodine mojej smrti.
Amen.

Ukrižovaný Ježišu zmiluj sa nad nami...

XIV. POHREB?!

Klaniame sa ti Kriste a dobrorečíme ti...

Vôbec nechcela vytočiť to číslo. Chcela zavolať sestru, aby sa dohodli na večer. Musí ešte mnohé zariadiť, kým odcestuje zase domov. Pred týždňom pochovali matku, pred pár dňami zlikvidovali jej domácnosť. Bolesť bola ešte veľmi hlboká. Jej ruka inštinktívne vytočila matkino číslo, ako to robievala po celé roky a za posledné týždne každý deň. Preľakla sa a chcela zavesiť slúchadlo, keď si – plná strachu – uvedomila, že si bude musieť vypočuť tie hrozné slová: „Číslo bolo zrušené.“ Ale ruka ju neposlúchala. V tesnej telefónnej búde ju zaliala horúčava. Nebola schopná urobiť pohyb. A potom sa stalo niečo zvláštneho. V slúchadle počula prívetivý hlas „slečny z pošty“, ako z bezduchej pásky hovorí slová, ktoré nikdy predtým a nikdy potom už nepočula: „Spojenie je dočasne prerušené...“

Celá prekvapená pomaly zavesila slúchadlo a rozmýšľala o tom, čo práve počula. Jej myseľ sa upriamila na slovo „dočasne“, pevne sa ho zachytila. Toto spojenie je dočasne prerušené, pomyslela si, iba dočasne. Úradný oznam sa jej stal dogmatickou výpoveďou: Raz sa to spojenie bude môcť znovu nadviazať vo chvíli, ktorú určí Boh. S útechou odcestovala domov.

Ani Ježiš neostal v hrobe. Po troch dňoch vstal z mŕtvych.

Ježišu, daj mi pevnú vieru a nádej, že sa raz s Tebou uvidím z tváre do tváre.
Amen.

Ukrižovaný Ježišu zmiluj sa nad nami...

ZÁVER

Pane Ježišu Kriste.

Sprevádzali sme Ťa na Tvojej krížovej ceste až na Kalváriu príbehmi nášho života. Videli sme Ťa trpieť v nevinných dušiach detí, v zarmútených rodičoch, väznených a chorých ľuďoch.

Naša modlitba bývala doteraz taká úbohá, bezfarebná, lebo sme Ťa uzavierali a videli uzavretého len v Cirkvi, v bohostánkoch. Ale ty si aj vonku vo svete, na uliciach, medzi ľuďmi i v novinách.

Teraz sme videli, že všetko na svete nám môže byť modlitebnou knihou: ešte aj noviny a štatistiky. Všetko na svete musí byť seizmografom, ktorým my reagujeme.

Ježišu, daj nech život vo svete s jeho osudmi, katastrofami, zlom vidíme pod Tvojim krížom. Nech poznáme, že musíme na svojom tele doplniť to, čo chýba na Tvojich bolestiach pre vykúpenie sveta. Amen.

Modlitba na úmysel Svätého otca.